

Hudriáš: (*přichází a kulhá*) Já nešťastný čert! Aby mě husa kopl! Pro pět ran do čepice, jajajaj, to je bolest, to je bolest!

Ondra: Co se ti stalo?

Hudriáš: Nešťestí, kamaráde, nešťestí. Sedím si takhle v kotli pod pokličkou...

Ondra: Cos dělal v kotli?

Hudriáš: Jsem ho kontroloval.

Ondra: A přikryl ses pokličkou, aby tě nikdo nerušil?

Hudriáš: Ona šla kolem Klotylda.

Ondra: Aha, tak ses schoval, aby se nepolekala.

Hudriáš: Správně. A jak jsem lezl z toho kotle ven, škobrtl jsem o okraj, sletěl dolů a vrazil si do kopyta ohromný hřeb. To ti je bolest! A vytáhnout nejde a nejde... (*zapotácí se*) Mně se už dělají mžitky bolesti.

Ondra: Sedni si, Hudriáši. (*posadí ho a prohlíží mu kopyto*) Ukaž.

Hudriáš: Co chceš dělat?

Ondra: (*vezme si kleště*) Ten hřeb musí ven!

Hudriáš: (*zakryje si oči, klepe se*) Nebojím se, jsem strašně statečný čert, ničeho se nebojím... Už to bude?

Ondra: (*vytáhne Hudriášovi hřeb z kopyta*) Hotovo.

Hudriáš: (*projde se*) Nebolí! Nic mě nebolí! (*poskakuje*) Děkuju ti, Ondřeji!

Ondra: Nemáš za co. (*znova si sedne k hromadě koleček*)

Hudriáš: Jak ti to jde? Špatně, vid'?

Ondra: Špatně. Tohle přece nikdo nemůže dát dohromady.

Hudriáš: Může. Ale musel bys mít... (*rozhlédne se, opatrně*) Belzebubův pergamen.

Ondra: Co to je?

Hudriáš: Když čerti pekelné hodiny stavěli, všechny plány překreslili na jediný veliký pergamen, který si ten starý nemrcouch, teda Belzebub tříadvacátý, schoval někde v pekelném zámku.

Ondra: A kde je teď?

Hudriáš: To nikdo neví.

Ondra: Tak ti mockrát děkuju za radu.

Hudriáš: Počkej. Nikdo o něm neví, možná kromě mě. Za to vyléčené kopyto, že jsi to ty, ho zkusím přičarovat.

Ondra: Hudriáši, ty jsi poklad!

- Hudriáš:** Moc se neraduj, ještě si musím vzpomenout na zaklínadlo, to nebude jen tak...
(*usilovně přemýšlí*) Černá, černý... Bílý, ne, bílá...
- Ondra:** Modrý... Žlutý... Zelená...
- Hudriáš:** Nech si to, prosím tě. Hlas, inkoust, hodiny... Myslím, že už vím. Ondřeji, jdi radši kousek dál.
- Ondra:** Proč?
- Hudriáš:** Protože když jsem kouzlil posledně, místo sedmimílových bot jsem vyčaroval sedmihlavého draka. (*Ondra ustoupí do rohu, Hudriáš čaruje*)

Černý inkoust, bílá kůže,
radí hodin hlas,
kdo chce vědět, kdy co může,
kdy je správný čas!

Zableskne se, cosi zarachotí a z výšky pekelné síně se pomalu snese Bezebubův pergamen.

- Ondra:** Povedlo se!
- Hudriáš:** (*chytí pergamen*) Výborně! Tak, tady máš Belzebubův pergamen, ale pamatuj si: hodiny jsi složil sám, nikdo ti nepomáhal, žádný pergamen jsi nikdy neviděl, mě jsi taky nikdy neviděl...
- Ondra:** A o žádném pekle jsem nikdy nic neslyšel, je mi to úplně jasné.
- Hudriáš:** Jenom si ze mě utahuj. Dozvědět se o tom Klotylda, zašly by ti legrácky. Tak hodně štěstí, (*zívne*) já jdu zas něco zkontrolovat. (*odchází*)
- Ondra:** Děkuju ti, Hudriáši!